

Blogi 1/7

Aina on sanottu, että ykkös vuodesta kun selviää, niin toinen vuosi menee nopeasti vanhojentansseja järjestäessä. Vanhoja on odotettu siitä asti, kun ensimmäisen kerran pääsi seitsemännellä luokalla niitä katsomaan. Naurattaa ihan ajatella, että keväällä iloittiin siitä, että meidän ikäluokka ei menetä merkittäviä välietappeja kuten rippileiriä, peruskoulun päättäjäisiä tai ensimmäistä vappua ylioppilaana. Kesällä alkoi jo mietityttää, miltä näyttää helmikuussa puolen vuoden päästä. Rajoitusten pitenemisestä huolimatta odotettiin silti innoissaan tansseja. Mekot käytiin ostamassa ja syksyllä aloitettiin suunnittelu. Kolmannen jakson lähestyessä rajoituksia alettiin taas tiukentamaan. Kavereiden kanssa vakuuteltiin toisillemme, ettei meillä ole sama tilanne kuin Helsingissä. Ei tänne varmaan tule samoja rajoituksia. Eipä. Etäopiskelu odotti taas. Nyt sentään tiedettiin suurinpiirtein miltä tulevat viikot tai kuukaudet tulisivat näyttämään. Tanssienkin opettelu onnistui olosuhteisiin nähden melko hyvin. Jos kymmenen vuotta sitten olisi ollut sama tilanne, ei olisi ala-asteen piirtoheittimistä ollut apua.

Kaikki tuntuu jotenkin sekavalta ensimmäisinä päivinä etäkouluun siirtymisen jälkeen. Ihan kuin ei yhtäkkiä enää tietäisi, miten opiskellaan. Koko tilanne turhauttaa ja tuntuu siltä, että ei saa mitään aikaan. Etäopiskeluun tottuu kyllä nopeasti ja uudesta arjesta saa jo viikossa kiinni. Vaikka on tietysti hyvä asia, että etänä opiskeluun tottuu, oli alun turhautumisessakin jotakin hyvää. Silloin tajusi, miten tärkeää on, että pääsee kouluun. Ei pelkästään se, että on mahdollisuus käydä koulua, mutta myös se, että on paikka, jossa voi keskittyä ja olla ihmisten kanssa tekemisissä. Etäopetuksen alkaessa odotti jo sitä, että pääsee takaisin kouluun. Oltiin vielä toiveikkaita, että joulun jälkeen päästäisiin lähiopetukseen. Kaikki odottivat edelleen innoissaan vanhoja ja valssin askeleitaakin jaksoi opetella. Kun loman jälkeen selvisi, että etäopetus jatkuisi ja tanssitkin siirtyisi määrittelemättömän ajan päähän, alkoi innostus pikkuhiljaa laskea. Ilman kouluympäristöä ja muiden kanssa opiskelua, motivaatiota alkoi olla vaikeaa löytää.

Kaikki ajatukset ja tunteet, mitä etäopetus herättää, on ristiriitaisia. Välillä kaikki tuntuu typerältä ja epärealistiselta eikä jaksaisi edes etsiä Meetin koodia kaikkien niiden wilma-viestien joukosta. Toisaalta tulee syyllinen olo valittaa. Toisilla ei ole edes mahdollisuutta opiskella turvallisesti. Opetuksen seuraaminen etänä on tehty niin vaivattomaksi, että ei tule mieleenkään, mikä etuoikeus se on. Tekee mieli syyttää etäkoulua siitä, että huomaa tunnin jälkeen kaiken menneen toisesta korvasta sisään ja toisesta ulos. Mutta onko se vain itsekurin puutosta, kun ei jaksa kuunnella? Sosiaalisten kanssakäymisten lisäksi etäkoulussa ei juurikaan pitäisi olla eroa tavalliseen koulussa käymiseen. Miksi se silti tuntuu niin paljon raskaammalta? Nyt ei tarvitse edes raahautua kouluun ja koulupäivän voi viettää kotisohvalla.

Mitä etäkoulusta pitäisi edes ajatella? Pitäisi kai yrittää ajatella positiivisesti, mutta miltä se sitten näyttää. Onko positiivista ajatella, että ollaan selvitty tähänkin asti? Onhan meillä hyvät puitteet oppia etänäkin, mutta kaiken vain toivoisi palautuvan normaaliksi. Tulevaa on paha ennustaa ja tällä hetkellä fiilis on "ihan sama".